

BELINSZKI ZOLTÁN

Tavasza új ruha

– Kérni szeretnék valami tőled – mondta Endi a kirándulás vége felé. Budakeszi mellett vágattak le, meredek úton. Tizenheten mentek, mind lehajtott fejjel. A lábuk elé kellett nézni, különben elcsúszhattak volna. A kora tavaszi esőktől ázott földből kemény, fehér hátú kövek álltak ki, mint valami őszállat csigolyái.

– Megint egy vers? – vigyorgott a Kölyök. Kis csapatuk vezetője gyakran adott neki friss gépiratot Várnai Zsenitől. Évi nem készült ugyan színésznőnek, ám szerette ezeket a szerepléseket. Megérintették az őszinte sorok, szívesen adta át a verseket a többieknek. Még akkor is, ha sokszor fájdalmas volt a mondanivaló.

– Nem, most nem – hadarta a huszonéves kistisztviselő. Valamiért zavarba jött. Rosszul lépett, balra lendült a felsőteste. Gyors karmozdulattal újra egyenesbe kormányozta magát. – Egy... összekötőre lenne szükség. Nem túl veszélyes, de bizalmi feladat. Amolyan baráti szívesség.

– Vállalom – nézett föl a lány.

– Ne kapkodd el a választ! Holnap délután ötkor találkozunk az Oktogonnál! Elmondom, amit erről tudnod kell. Kérlek, ne említsd senkinek!

Ez a figyelmeztetés úgy hangzott, mint a nótákban a refrén. Endi gyakran így zárta le a megbeszélést, ha fontos információkat adott át valakinek. Most azt jelentette, hogy ők ketten nem beszélgettek, hanem konspiráltak. Észnél kell lenni!

Másnap délutánig Évi arról ábrándozott, hogy rém izgalmas küldetésben vesz majd részt. Lehet, hogy álnevet is kell használnia. Szinte látta maga előtt, ahogyan áruhás detektívek követik. Könnyedén túljár az eszükön, lerázza őket egy átjáróházban. De kár, hogy egyetlen ilyen épületet sem ismer!

Egy biztos: Endinek mindenképp segíteni fog. Szerette a kedves arcú jogászfűt, aki olyan határozottan és szenvedélyesen tudott beszélni. Kilenc évvel volt idősebb nála, úgy tekintett rá, mint a bátyjára.

Nagyon sokat köszönhetett neki. Filozófusok és művészek gondolatait, a hétvégi túrákat, a csapatot. No meg jó tanácsot egy nehéz időszakban. Amikor Albrecht Ida kiközösíttette Évit a cserkészcsapatból, a kislány ott akarta hagyni a gimnáziumot.

– Annyi rossz történt ott velem – hüppögte. – Inkább elszegődöm... cselédnek!

– Maradnod kell – nézett rá a fiú szigorúan, a vékony keretes szemüvege fölött.

– Amikor majd megváltozik a világ, szükség lesz új értelmiségiekre. Olyanokra,

akik nem felülről látják a többi embert. Neked a helyén van a szíved. Nem csak magadért, értünk is ki kell bírnod.

Ő nevezte el Kölyöknek. A legfiatalabb lány volt a csoportban, és olyan alacsony, mint egy tízéves gyerek. Anya először még el akarta kísérni a kirándulásra, de amikor megtudta, kikkel megy, letett róla. A környékről való fiatalok közt nem fog elkallódni az egyszem lánya. Úgy is volt: vigyáztak egymásra.

Endi aznap késett. Már hét perccel is elmúlt öt óra, mikor végre feltűnt a körúton. Évi kicsit bosszankodott is, amiért a fiú nem sietett felé. Komoly képpel, sétálva haladt, kezében a fekete bőrtáskával és egy madzaggal átkötött csomaggal. Mintha ráérős férj lenne, aki a hivatalból hazafelé menet beugrott vásárolni valamit.

– Szervusz, Kölyök! Régóta vártál?

– Csak egy keveset – lódította Évi. Bő húsz perccel a megbeszélte idő előtt érkezett, és már mindkét oldalon végignézte a kirakatokat.

– Akkor jó – nyugtázta Endi, és biccentett hozzá. Elmosolyodott. Ettől olyan lett az arca, mint egy kedves bogáré. – Jólesik, hogy számíthatok rád.

Elindultak a Király utca felé. Közben a fiú elmesélte, miből is állna az a baráti szívesség. Udvarol egy lánynak, akinek a szülei hallani sem akarnak róla. Mióta megtudták, hogy apja, a jó nevű ügyvéd kitagadta, kerek-perec eltiltották Magdától.

– És miben tudok nektek segíteni?

– Egyszerű – nézett rá Endi. Letette a csomagot a Wesselényi utca előtti padra. Jobbról ő, balról Évi ült mellé. A madzag nem volt bogra kötve, a fiú egyetlen mozdulattal kioldozta. A vastag, barna csomagolópapírból fekete selyem tűnt elő. – Magda varrónő. És én arra kérlek, varrass magadnak egy szoknyát! Járj el hozzá próbálni, s ha lehet, hozd-vidd az üzeneteket! Ma fél hatra vár.

A gimnazista, hóna alatt a csomaggal, hat perc múlva becsöngetett a megadott címre. Rögvest megjelent egy karcsú, ápolt hölgy. Húszas évei elején járhatott. Szürke szoknyát viselt, amit egy strasszból készült, csillogó dísz tett különlegessé. Elegáns, zárt nyakú blúzt vett föl hozzá. Az anyag első pillantásra fehér selyemnek látszott, de ha sokáig nézte az ember, kiderült, hogy halványlila. Évi pedig igencsak hosszasan bámulta a barátja választottját.

– Örülök, hogy könnyen idetalált. A kedves ismerőse már jelezte, mikorra várhatom. Fáradjon beljebb!

A konyhaasztalnál egy fejkendőss asszony ült, és zöldborsót pucolt. Félig megtelt már az előtte álló zománcos tál. Viszonozta a gimnazista köszönését, de éppen csak fölnezt rá. Gesztenyebarna szeme volt, mint a lányának.

– Úgy örülök, hogy eljöttél – súgta Magda, miután bezárta mögöttük a szobaajtót. Két kezével megragadta Évi vállát, mintha magához akarná ölelni. – Mit üzent?

– Szerda reggel hétkor a kispiacon lesz.

– Nagyszerű! Ha szabad megjegyeznem, kiváló anyagot választott a kedves mája – mondta ragyogó szemekkel a varrónő. – Zsorzssett lesz. Milyen gombokkal kívánja?

– Mit tetszik ajánlani?

Rövid kiselőadás következett a különféle gombokról. Némi vita után abban maradtak, hogy Magda keres valami ünnepi megoldást, mely a készülő szoknyát „igazán alkalmi ruhává avatja”.

– Mondd meg neki, hogy ott leszek – suttogta méretvétel közben. Egy barnás színű blokkra jegyzetelte az adatokat.

– Levél is van ám! – cinkoskodott a gimnazista. A varrónő fiókba rejtette a gondosan összehajtogatott papírszeletkét. Évi csalódott képet vágott. Szívesen elnézte volna az arcát ennek a kedves fiatal lánynak, miközben Endi szerelmes sorait olvassa.

Odakinn fázósan húzta össze a kabátját. Elvonult a kora tavaszi nap, megint téli hideg köszöntött a Wesselényi utcára. A szemüveges jogász gépiratokba merülve várta a padon. Csak pár szót váltottak. Endi örült a jó hírnek, szemérmes mosollyal köszönte meg a szívességet.

Innentől fogva Évi minden második hétfőn ruhapróbára járt. Hol levéllel, hol könyvvel, vagy csak szóbeli üzenettel. Április harmadik vasárnapján egy kiránduláson is találkoztak Magdával. A varrónő piskótát sütött, először őt kínálta, csak utána Endit. Finom, édes tészta volt, a közepén vékony málnalekvár csikkal.

Hamarosan a vékony anyagú szoknyán is látszott, hogy szeretettel készül. Kifogástalan szabás, apró öltések. Az utolsó előtti próbára a gomblyukak már megvoltak, ám a gombokat még nem lehetett látni. Meglepetés lesz – somolygott Endi választottja. Egy hét múlva kiderült, mire gondol. A fekete anyagon szinte világítottak a strassz gombok.

– Ez tényleg az enyém? – hitetlenkedett Évi.

– Önnek készült. Remélem, meg van elégedve – húzta el nyitott tenyerét az új szoknya fölött a varrónő. És odasúgott valamit: – Aki ebben jár, már nem Kölyök. Igazi nő!

Az utcán ragyogott a nap. Olyan édes és langyos volt, mint egy bögre cukrozott tej. A gimnazista boldogan szaladt a padnál újságot olvasó tisztviselő felé. Átadta a levelet, szívből megköszönte a zsorzssettet. Csak amiatt volt egy kicsit szomorú, hogy a romantikus küldetés most befejeződik.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

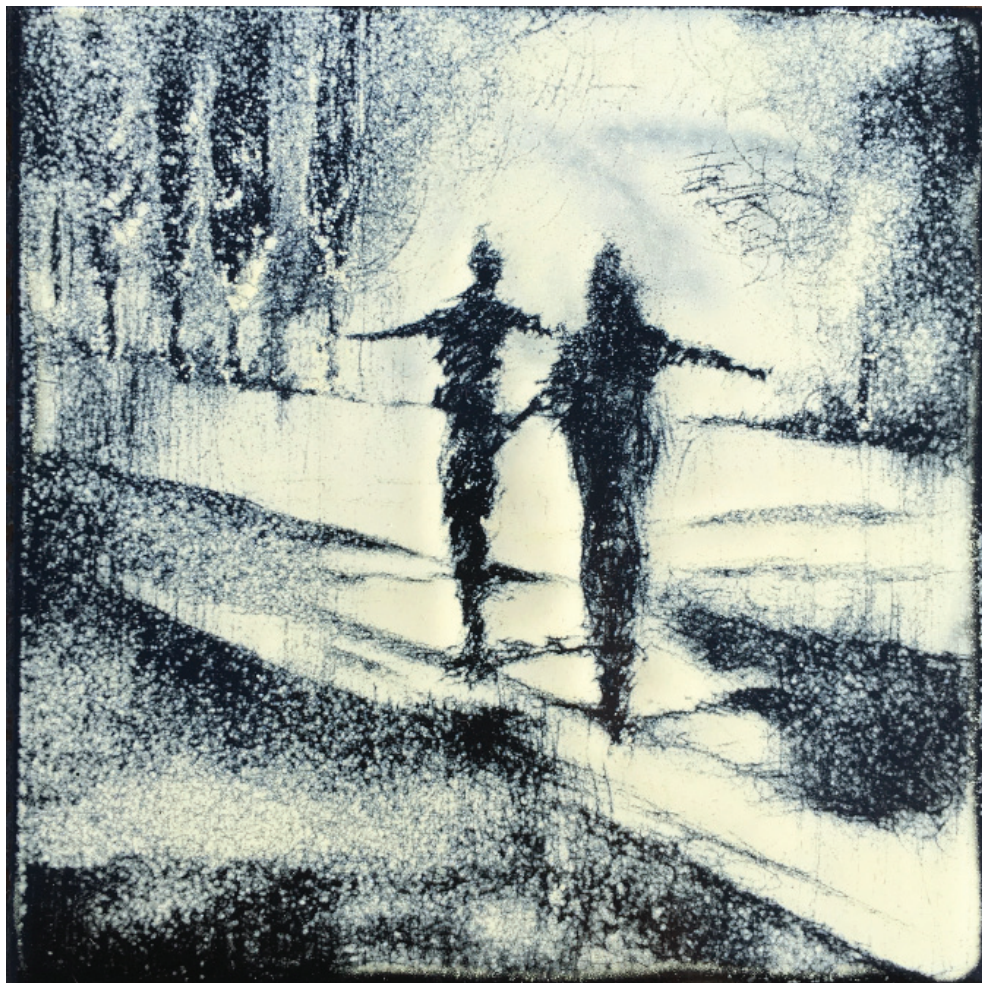
– Veletek mi lesz?

– Mire gondolsz, Kölyök? – nézett meglepődve Endi.

– Hát... az üzenetekre. Hogyan folytatjátok... tovább? – minden szónál egyre ostobábbnak érezte magát.

– Majd kiderül. Mutasd csak! – nem emelte ki a ruhát a csomagból, csak futólag megsimította, aztán végignézett rajta, kissé összehunyorított szemmel. – Tényleg szép.

Egy hétig nem történt semmi. De a következő hétfőn, délután negyed hatkor újra találkoztak a Wesselényi utca elején. A fiú kezében egy kisebb csomag volt, mint a múltkor, ám az arcán jóval szélesebb mosoly. Évi pedig elindult Magdához, hogy a szoknyához illő blúzt varrasson magának. Az anyag első pillantásra fehér selyemnek látszott, de ha sokáig nézte az ember, kiderült, hogy halványlila.

Balanszírozók – 10 x 10 cm, zománc, 2020